

КОНВЕНЦИЯ СЪСТАВЕНА НА ОСНОВАНИЕ ЧЛЕН К.3 ОТ ДОГОВОРА ЗА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ, ЗА ЗАЩИТА НА ФИНАНСОВИТЕ ИНТЕРЕСИ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

ВИСОКОДОГОВАРЯЩИТЕ СЕ СТРАНИ по настоящата конвенция, държави-членки на Европейския съюз, КАТО ВЗЕХА ПРЕДВИД акта на Съвета на Европейския съюз от 26 юли 1995 г.;

В ЖЕЛАНИЕТО си да гарантират, че тяхното наказателно право ще съдейства ефективно за защитата на финансовите интереси на Европейските общности;

КАТО ОТБЕЛЯЗВАТ, че измамите, засягащи приходите и разходите на Общността, в много случаи не са ограничени до една страна и често се извършват от организирани престъпни мрежи;

УБЕДЕНИ, че защитата на финансовите интереси на Европейските общности се нуждае от наказателно преследване на измамническото поведение, което накърнява тези интереси, и изисква за тази цел приемане на общо определение;

УБЕДЕНИ в необходимостта да се наказва това поведение с ефективни, съразмерни и разубеждаващи наказания, без да се нарушава възможността за прилагане на други наказания в подходящи случаи, както и в необходимостта поне при сериозни случаи такова поведение да бъде наказуемо с лишаване от свобода, което да доведе до екстрадиция;

КАТО ПРИЗНАВАТ, че бизнесът играе съществена роля в области, финансирани от Европейските общности, и че лицата, упълномощени да вземат решения в бизнес средите, не следва да са освободени от наказателна отговорност при подходящи обстоятелства;

РЕШЕНИ да се борят заедно срещу измамите, засягащи финансовите интереси на Европейските общности, чрез поемане на задължения, свързани с компетентността, екстрадицията и взаимното сътрудничество,

СЕ СПОРАЗУМЯХА ОТНОСНО СЛЕДНИТЕ РАЗПОРЕДБИ:

Член 1

Общи разпоредби

1. За целите на настоящата конвенция измамните, засягащи финансовите интереси на Европейските общности, съставляват:

а) по отношение на разходите, всяко умишлено действие или бездействие, свързано със:

- използването или представянето на фалшиви, грешни или непълни изявления или документи, което води до злоупотреба или нередно теглене на средства от общия бюджет на Европейските общности или от бюджети, управлявани от или от името на Европейските общности,

- укриване на информация в нарушение на конкретно задължение със същия резултат,

- използването на такива средства за различни цели от тези, за които те първоначално са били отпуснати,

б) по отношение на приходите, всяко умишлено действие или бездействие, свързано със:

- използването или представянето на фалшиви, грешни или непълни изявления или документи, което води до неправомерно намаляване на средствата от общия бюджет на Европейските общности или бюджетите, управлявани от или от името на Европейските общности,

- укриване на информация като нарушение на конкретно задължение със същия ефект,

- злоупотреба с правомерно получена облага със същия ефект.

2. При спазване на член 2, параграф 2 всяка държава-членка пред- приема необходимите и подходящи мерки за транспониране на параграф 1 в нейното национално наказателно право по такъв начин, че поведението съгласно него да съставлява престъпно деяние.

3. При спазване на член 2, параграф 2 всяка държава-членка също така предприема необходимите мерки, за да гарантира, че умишлената подготовка или снабдяването с фалшиви, грешни или непълни изявления или документи, които водят до резултата, описан в параграф 1, съставляват престъпно деяние, ако то вече не е наказуемо като главно престъпление или като съучастие, подбuditелство или опит за извършване на измама, определена в параграф 1.

4. За умишления характер на действието или бездействието, посочено в параграфи 1 и 3, може да се съди от обективни фактически обстоятелства.

Член 2

Наказания

1. Всяка държава-членка предприема необходимите мерки, за да гарантира, че деянието, посочено в член 1, както и съучастието, подбuditелството или опитът да бъде извършено деянието, посочено в член 1, параграф 1, ще бъдат наказуеми с ефективни, съразмерни и възпиращи наказания, включително, поне в случаи на тежка измама, наказания с лишаване от свобода, които могат да доведат до екстрадиция, като се разбира, че за сериозна измама се счита измамата, включваща минимална сума, определена от всяка държава-членка. Тази минимална сума не може да бъде по-висока от 50 000 ECU.

2. Въпреки това обаче в случаи на лека измама, включваща общо сума от по-малко от 4000 ECU и невключваща особено сериозни обстоятелства съгласно нейните закони, държавата-членка може да определи наказания от различен вид от тези, предвидени в параграф 1.

3. Съветът на Европейския съюз, като действа единодушно, може да измени сумата, посочена в параграф 2.

Член 3

Наказателна отговорност на управители на търговски дружества

Всяка държава-членка предприема необходимите мерки, за да разреши управителите на търговски дружества или лицата, оправомощени да вземат решения или да упражняват контрол в рамките на търговски дружества, да бъдат обявени за наказателно отговорни в съответствие с принципите, определени от националното право на съответната държава-членка в случаите на измама, която засяга финансовите интереси на Европейските общности, посочени в член 1, от лице под тяхното ръководство, действащо от името на търговските дружества.

Член 4

Компетентност

1. Всяка държава-членка предприема необходимите мерки, за да установи своята компетентност по отношение на престъпленията, които тя е разкрила в съответствие с член 1 и член 2, параграф 1, когато:

- измамата, съучастието в измама или опитът за измама, които засягат финансовите интереси на Европейските общности, са извършени изцяло или отчасти на нейната територия, включително измама, за която облагата е получена на тази територия,

- лице в рамките на нейната територия съзнателно подпомага или улеснява изпълнението на тази измама на територията на друга държава,

- извършителят е гражданин на съответната държава-членка, при положение че законодателството на тази държава-членка може да изисква поведението да бъде наказуемо също и в страната, където то е осъществено.

2. Всяка държава-членка може да декларира, при предоставяне на нотификацията, посочена в член 11, параграф 2, че тя няма да прилага правилото, предвидено в параграф 1, трето тире от настоящия член.

Член 5

Екстрадиция и съдебно преследване

1. Всяка държава-членка, която съгласно своето законодателство не екстрадира гражданите си, предприема необходимите мерки, за да установи своята компетентност по отношение на престъпленията, които е разкрила в съответствие с член 1 и член 2, параграф 1, когато са извършени от нейни граждани извън нейната територия.

2. Всяка държава-членка, когато един от нейните граждани е обвинен в извършване на престъпление в друга държава-членка, изразяващо се в поведението, описано в член 1 и член 2, параграф 1, и тя не екстрадира това лице в другата държава-членка само на основание на неговото/нейното гражданство, изпраща случая на своите компетентни органи с цел съдебно преследване, ако това е подходящо. За да бъде възможно провеждането на съдебно преследване, делата, информацията и доказателствата, свързани с престъплението, се изпращат в съответствие с процедурите, предвидени в член 6 от Европейската конвенция за екстрадиция. Заинтересованите държави-членки следва да бъдат информирани за

започналото съдебното преследване, както и за неговия изход.

3. Държава-членка не може да откаже екстрадиция в случай на измама, която засяга финансовите интереси на Европейските общности, само на основание че тя се отнася до данъчно или митническо нарушение.

4. За целите на настоящия член гражданите на държава-членка се третират в съответствие с всяка декларация, направена от нея съгласно член 6, параграф 1, буква б) от Европейската конвенция за екстрадиция и съгласно параграф 1, буква в) от посочения член.

Член 6

Сътрудничество

1. Ако измамата, посочена в член 1, съставлява престъпление и засяга поне две държави-членки, тези държави си сътрудничат ефективно по време на разследването, съдебното преследване и при изпълнение на наказанието, наложено, например, чрез взаимна правна помощ, екстрадиция, трансфер на съдебни производства или изпълнение на присъди, произнесени в друга държава-членка.

2. Когато повече от една държава-членка е компетентна и има възможност за прилагане на съдебно преследване за престъпление, основаващо се на същите факти, заинтересованите държави-членки си сътрудничат при вземане на решението коя от тях ще проведе съдебното преследване срещу извършителя или извършителите, с цел съдебното преследване да се концентрира в една от държавите-членки, когато това е възможно.

Член 7

Ne bis in idem

1. Държавите-членки прилагат принципа "ne bis in idem" в своето наказателно право, съгласно който лице, чийто съдебен процес е окончателно приключил в една държава-членка, не може да бъде съдебно преследвано в друга държава-членка по отношение на същите факти, в случай че има наложено наказание, то е изпълнено, в процес на изпълнение е или не може да бъде изпълнено съгласно законите на държавата, издала присъдата.

2. Държава-членка може, при предоставяне на нотификацията, посочена в член 11, параграф 2, да декларира, че няма да бъде обвързана от параграф 1 от

настоящия член в един или повече от следните случаи:

а) ако фактите, които са предмет на съдебно решение, постановено в чужбина, са се осъществили на нейна територия, изцяло или частично - в последния случай това изключение не се прилага, ако тези факти са се осъществили частично на територията на държавата-членка, в която е постановено съдебното решение;

б) ако фактите, които са били предмет на съдебното решение, постановено в чужбина, съставляват престъпление, насочено срещу сигурността или други също толкова важни интереси на тази държава-членка;

в) ако фактите, които са били предмет на съдебното решение, постановено в чужбина, са били извършени от служител на държавата-членка в разрез със служебните му задълженията.

3. Изключенията, които може да бъдат предмет на декларацията по параграф 2, не се прилагат, ако по отношение на същите факти съответната държава-членка е поискала от другата държава-членка да проведе съдебното преследване или е предоставила екстрадиция на съответното лице.

4. Подобни двустранни или многостранни споразумения, сключени между държавите-членки, и съответните декларации остават незасегнати от разпоредбите на настоящия член.

Член 8

Съд на Европейските общности

1. Всеки спор между държавите-членки относно тълкуването или прилагането на настоящата конвенция следва в начална фаза да бъде разгледан от Съвета в съответствие с процедурата, предвидена в дял VI от Договора за Европейския съюз, с оглед постигане на решение.

Ако не се постигне решение в рамките на шест месеца, въпросът може да бъде отнесен до Съда на Европейските общности от една от страните в спора.

2. Всеки спор между една или повече държави-членки и Комисията на Европейските общности относно прилагането на член 1 или член 10 от настоящата конвенция, който не е могъл да бъде разрешен чрез преговори, може да бъде отнесен до Съда.

Член 9

Вътрешни разпоредби

Никоя разпоредба от настоящата конвенция не възпрепятства държавите-членки да приемат вътрешни законови разпоредби, които надхвърлят задълженията, произтичащи от настоящата конвенция.

Член 10

Изпращане

1. Държавите-членки изпращат до Комисията на Европейските общности текста на разпоредбите, които транспонират в техните вътрешни законодателства задълженията, наложени им съгласно разпоредбите на настоящата конвенция.

2. За целите на прилагане на настоящата конвенция високодоговарящите се страни определят в рамките на Съвета на Европейския съюз информацията, която следва да се изпрати или обмени между държавите-членки или между държавите-членки и Комисията, както и начина, по който ще се извърши това.

Член 11

Влизане в сила

1. Настоящата конвенция е предмет на приемане от държавите-членки в съответствие с техните конституционни изисквания.

2. Държавите-членки нотифицират генералния секретар на Съвета на Европейския съюз за изпълнението на техните конституционни изисквания относно приемането на настоящата конвенция.

3. Настоящата конвенция влиза в сила 90 дни след нотификацията, посочена в параграф 2, дадена от последната държава-членка, която е изпълнила посочената формалност.

Член 12

Присъединяване

1. Настоящата конвенция е отворена за присъединяване от всяка държава, която стане членка на Европейския съюз.

2. Текстът на настоящата конвенция на езика на присъединяващата се държава, изготвен от Съвета на Европейския съюз, е автентичен.

3. Инструментите за присъединяване се депозират при депозитаря.

4. Настоящата конвенция влиза в сила по отношение на всяка държава, която се присъедини към нея, 90 дни след депозирането на нейните инструменти по присъединяване или от датата на влизане в сила на конвенцията, ако тя още не е влязла в сила по време на изтичането на гореспоменатия период от 90 дни.

Член 13

Депозитар

1. Генералният секретар на Съвета на Европейския съюз действа като депозитар на настоящата конвенция.

2. Депозитарят публикува в Официален вестник на Европейските общности информация относно напредъка по приемането и при- съединяването, декларации и резерви, както и всяко друго съобщение, свързано с настоящата конвенция.